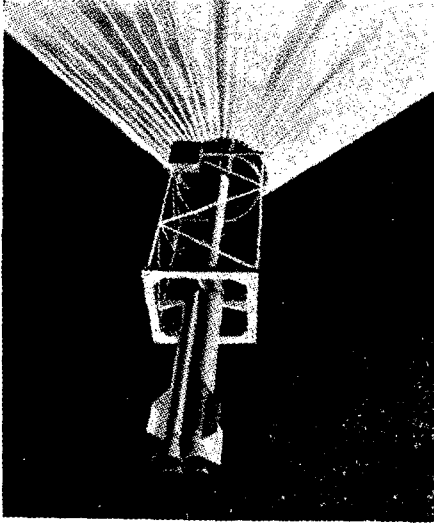

מנסתרות קליע-החלל

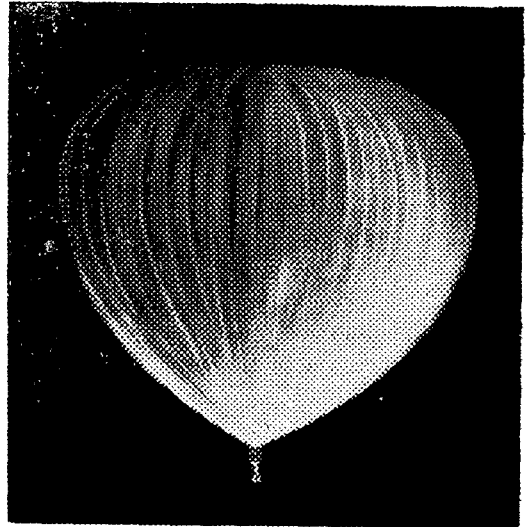
האמריקאי הענק

על-סף חודש נובמבר נתפרסמה הידיעה על רקי-טת-ענק אמריקאית אשר נורתה אל תוך החלל והגיעה לפי גירסאות שונות, לגובה של 5600 או אף 6500 ק"מ מעל פני כדור הארץ (ולפי המצמצמים ביותר — כ־3300 ק"מ). ימים לא רבים אחר זאת הפגין הנשיא אייזנהאואר, בשעת הופעת-הטלביזיה שלו, חרטום של קליע אשר, לדבריו, "שהה בחלל-החיצון. מעבר לתחומי האטמוספירה" מרחק מאות ואף אלפים קילומטרים — וחזר אל ידי משגריו שלם וללא-פגע. הנתונים לגבי ניסוי-ענק זה מעידים כי היה כאן הכרח לשיתוף פעולה מהודק בין שניים מהשרותים-הלוחמים של ארצות-הברית: חיל האויר, מזה — וחיל הצבא מזה. מבצע-הניסוי, שכונה "העבר-הרחוק" ("פארסאיד"), נערך במסגרת פעולו-תיו של חיל האויר, אשר החליט להשתמש לשם כך בכדור-מעופף עצום, כ־70 מ' קוטרו (הגדול-ביותר אשר הועף אי-אז!) על-מנת להרים תחילה את גוף

חמשת המנועים-הרקטיים מסוג "ריקרוט", שנועדו לביצוע שני השלבים הראשונים של הטסת מרכבת החלל — כשהם מורכבים לתוך מסגרת המחוברת אל פיתחתית של הכדור העצום.

הקליע-המורכב לגובה של למעלה מ־30 ק"מ באט-מוספירה. לעומת זאת, חמש הרקטות מסוג "ריק-רויט" (דהיינו, "טירון"), אשר נועדו להוות את שני השלבים הראשונים של הקליע, בן ארבעת השלבים — נמנות על מערכת האמצעים הרקטיים המטופחים על ידי חיל-הצבא. תכליתן של חמש רקטות אלה היתה לסייע לקליע להתגבר על החיכוך הנמרץ בו חיפגש טיסתו בשכבותיה הנמוכות-יותר של האט-מוספירה — ולשמור על-ידי כך את עצמת-הטיסה שלו (דהיינו, על שני שלביו הנותרים), בשביל תנועתו בחלל החיצון. ארבע הרקטות המצומדות (שלמ-טה) נועדו להוות את השלב הראשון, ואילו החמישית — הבודדת — את השלב השני. אין התמונה המצורפת מראה לנו את טיבו של הקליע בן שני-השלבים אשר עמד להיזרק למעלה על ידי חמש רקטות "ריקרויט" אלה. הנחת מארגני המבצע היתה כי הנקודה ה"קריטית", המכרעת, תמונה בשלב הראשון — שלב ההמראה מן ה"משטח-המעופף" המחובר אל כדור-הענק.

הכדור-המעופף העצום כ־70 מ' קוטרו שנועד להעלות את הרקטה בת ארבעת השלבים לגובה של למעלה מ־30,000 מ' מעל לפני האדמה.